

**Servei de documentació:
"L'experiència de Déu en el religiós / la religiosa"**

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autora	Teresa Pujal , clarissa del Monestir de Reus i Presidenta de la Federació de Clarisses de Catalunya, Castelló i Menorca	99
Títol	L'experiència de Déu en el religiós / la religiosa Conferència pronunciada en la 74 assemblea general de l'URC, a Barcelona, el 16 de març de 2016	
Font	Unió de Religiosos de Catalunya - Horeb	
Data	16 de març de 2016	
Publicat	17 de març de 2016	

ASSEMBLEA GENERAL • URC

Unió de Religiosos de Catalunya

Pl. d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat

74

**Tema de reflexió, estudi i debat:
"L'experiència de Déu en el religiós/la religiosa"**

Gna. Teresa Pujal, clarissa del Monestir de Reus
Presidenta de la Federació de Clarisses de Catalunya, Castelló i Menorca

L'EXPERIÈNCIA DE DÉU EN EL RELIGIÓS, LA RELIGIOSA

INTRODUCCIÓ

Quan se'm demana per fer aquesta aportació, un dia del mes de juliol de l'any passat, el diumenge següent trobàvem en la celebració de l'Eucaristia, el següent text de l'evangeli de Marc: "***Els apòstols es reuniren amb Jesús i li van explicar tot el que havien fet i ensenyat***" (Mc 6,30).

"Els apòstols es reuniren amb Jesús i li van explicar tot el que havien fet i ensenyat"
(Mc 6,30).

Recordem el context: Jesús envia els seus deixebles de dos en dos a anunciar l'evangeli; és la seva primera missió. Després d'uns dies, *es reuneixen* una altra vegada amb Jesús, tornen novament a Ell.

Sigui on sigui el lloc on som enviats i enviades, sempre partim del mateix lloc i tornem al mateix centre, com si tornéssim a la nostra llar: Jesucrist. El nostre lloc real és estar amb ell.

La reflexió d'aquest text, sense pretendre-ho, em va anar suggerint el tema sobre el qual compartir avui amb vosaltres. En el fonament i la base de la nostra vida, de la nostra opció, hi ha l'experiència profunda de Déu, hi ha el fet de tornar i retornar a Jesús una vegada i una altra, la nostra trobada amb ell, la nostra relació amb ell. Sense ell, res no seria possible, res no tindria sentit.

Independentment de la nostra missió, la nostra tasca fonamental és estar amb ell i, per tant, reviure cada vegada l'experiència de reunir-nos amb ell. Aquesta és una experiència que nosaltres hem d'anar renovant i actualitzant dia a dia i, en la mesura de les nostres possibilitats, transmetre-la als altres.

No puc aportar res de nou a aquest tema; senzillament voldria contribuir amb la meua pròpia vivència al llarg de ja bastants anys de vida religiosa i, junts, ajudar-nos mútuament a enfortir aquesta experiència que ha marcat l'orientació de cadascuna de les nostres vides i que fa que sempre, siguem on siguem, ens tornem a *reunir* amb Jesús, inici i final de tot el que fem i de tot el que som, el nostre punt de partença i el nostre punt d'arribada.

Per fer-ho, dividiré aquesta exposició en tres parts:

- què és l'experiència de Déu
- com la podem alimentar
- actituds que ens hi ajuden

Alhora, en cadascun dels petits apartats, em recolzaré en un text bíblic que ens pot il·luminar. Podrien ser molts altres, però he seleccionat aquests també pel que, personalment, m'han orientat i ajudat moltes vegades en la meua pròpia vida.

L'EXPERIÈNCIA DE DÉU

Ens referim sovint a l'experiència de Déu com quelcom que manca habitualment a la nostra societat, a les persones, als joves; falta una experiència que ompli de veritat la vida de tantes i tantes persones que estan buscant. Tothom està cridat a tenir aquesta experiència, però nosaltres, que la vivim, l'hem de custodiar i fer-la créixer.

Però, realment, ¿què és l'experiència de Déu? o, també dit d'una altra manera: ¿de quin Déu fem experiència?, ¿busquem un Déu a la nostra mida?, ¿quina imatge en tenim?, ¿valorem realment l'amor i la bondat del Pare, la proximitat incondicional de Jesucrist, la força i la llum de l'Esperit Sant?, o ¿és un Déu impersonal i abstracte?.

Si pensem en el significat de la paraula *experiència*, sabem que l'experiència és una forma de coneixement d'alguna cosa gràcies a haver-ho realitzat, portat a terme, viscut, sentit, tocat, palpat... quelcom que s'aprèn per mitjà de la pràctica.

En la nostra vida, hem fet i fem experiència de Déu; el busquem, el tractem, l'anem coneixent, el sabem proper... i segur que és així, o almenys això és el que dia a dia intentem viure des de la nostra opció concreta. Però, ¿com en fem experiència?, ¿amb quins mitjans?, ¿com la fem créixer?

“Jo la seduiré, la portaré al desert i li parlaré al cor (...) et prendré com a esposa (...). Així coneixeràs qui és el Senyor.”
(Os 2, 16.21.22).

Aquest text, tan bell, del profeta Osees és un reflex del que és l'experiència de Déu.

El desert ens sembla, d'entrada, un lloc inhòspit i hostil, solitari i inaccessible on ens envolta la limitació i la inseguretat; però, malgrat tot, és el lloc de trobada amb Déu, on ell mateix *ens parlarà al cor* o, segons les traduccions, *ens parlarà amorosament*.

En aquest fragment hi coincideixen diversos aspectes: la iniciativa de Déu (és ell qui sedueix, qui condueix cap al desert, qui fa el gest d'esposar-nos amb ell), la nostra actitud d'escolta i d'obertura i, com a conseqüència, el nostre coneixement-experiència de Déu.

Aquest text ens evoca el que anirem desenvolupant: solitud, desert, silenci, trobada...

UNA MIRADA ENRERE

Us convido a mirar enrere en la nostra vida, al començament del que nosaltres vam captar com una crida de Déu a seguir Jesucrist d'una forma concreta.

“Els hi anaren, veieren on habitava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.” (Jn 1,39)

Sempre m’ha impressionat aquest text per la precisió de l’hora, recordada per l’evangelista després de tants anys. Realment, la seva trobada amb Jesús va deixar en el deixeble una empremta inesborrable fins al punt de recordar l’hora exacta del seu encontre amb ell, de la descoberta de Jesús.

També nosaltres som capaços de recordar detalls, després de molts anys, persones concretes, llocs, rostres, paraules, esdeveniments...

Tots recordem la nostra crida inicial: una intuïció, una certesa de voler viure una dedicació plena a Déu en algun lloc concret que, de mica en mica, es va anar perfilant. Gràcies a les mediacions humanes i gràcies als equilibris que de vegades fa el nostre Déu en la seva saviesa infinita, es va anar dibuixant aquest lloc i ens hi vam llançar de cap, sense seguretats, conscients que començàvem una aventura que és la que havia de donar ple sentit a la nostra vida. Una aventura que, amb molts matisos i colors, era per estar amb ell i *reunir-nos* amb ell.

La nostra primera experiència va ser una crida i una resposta. Sigui quina sigui la nostra història, cadascun i cadascuna de nosaltres sabem que la iniciativa no va ser nostra. Vam percebre, intuir, copsar, captar que quelcom se’ns estava demanant, quelcom “diferent”, i que era Algú que ens ho demanava; no érem nosaltres qui ens ho proposàvem.

A la base de la nostra experiència de Déu, doncs, hi ha una crida i una resposta. Va ser la nostra primera forma de captar-lo, d’escoltar-lo, d’endinsar-nos en ell.

Una crida pot ser feta de moltes maneres. La nostra, la de cadascun i cadascuna de nosaltres, va ser una crida d’amor. Ens vam saber profundament estimats per Déu, amb un amor exclusiu, irrepetible, únic...

No va ser una mena de convocatòria a fer quelcom sinó, abans que res i per damunt de tot, és la crida de Déu que es revela com a Déu d’amor, de bondat, de tendresa, d’afecte, de misericòrdia.

Sabíem que, amb aquest començament, iniciàvem un camí, una aventura i, especialment, una recerca. Tot i saber que nosaltres érem els caminants, els aventurers, els buscadors, tanmateix era el mateix Déu qui, al nostre costat, caminava el primer, començava ell primer l’aventura i era ell el qui ens havia cercat, i quantes vegades ens continuaria i continua cercant-nos encara...

Era una experiència que havia d’anar creixent i d’anar-se desenvolupant ja que, malgrat missions i carismes diferents, hi ha una base comuna i una evidència que és compartida per tots nosaltres: la centralitat de Déu en la nostra vida.

COM ALIMENTAR L'EXPERIÈNCIA DE DÉU

Al llarg de la nostra vida com a religiosos i religioses, hem d'anar alimentant aquesta experiència de Déu per tal que ell sigui sempre central i essencial en el nostre estil de vida. ¿Com fer-ho? ¿Quins mitjans tenim al nostre abast?

MITJANS

- la pregària

“Tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t’hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més secrets.” (Mt 6,6)

Més que proposar-nos un lloc físic per a la pregària, Jesús, en aquest text, ens convida a entrar en el més íntim de nosaltres mateixos, en *“la cambra més retirada”* on el Pare hi és present. Intentant fer vida el que diu l’evangeli, hem de *tancar-nos amb pany i clau* en el més profund de la nostra persona.

La pregària és la nostra tasca fonamental. Sempre hi haurà en nosaltres la impressió que ens falta molt encara per aprendre a tractar Déu. I aquesta és una pregunta constant que ens hem de fer: ¿Com tracto Déu?

Tractar Déu, escoltar-lo, estar amb ell és condició bàsica i camí per fer créixer i alimentar la nostra experiència d’ell mateix. La invitació a la pregària és fonamental i inqüestionable en la nostra vida religiosa, hem de fer l’esforç per no deixar-la de banda o excusar-la fàcilment.

Endinsar-nos en la pregària és com començar una aventura, l’objectiu de la qual és respondre a la crida que Déu ens fa a dialogar amb Ell, a escoltar-lo per mitjà de la seva Paraula, a posar a les seves mans tots els nostres anhels, desitjos, inquietuds, dificultats, alegries...

No és un fugir dels problemes ni buscar un consol personal, ben al contrari, és trobar-me amb la realitat, amb la meua realitat i amb tot allò que hem de treballar en la nostra persona.

La pregària és aquest temps privilegiat en què ens trobem amb Déu i ell ens acull tal com som, estimant-nos, encoratjant-nos, il·luminant-nos, parlant-nos... Per part nostra, ens hi hem d’abandonar confiadament.

Per una banda, la pregària és invitació ja que és, en primer lloc, iniciativa de Déu, que posa en el nostre interior aquest profund desig de diàleg i de comunicació. La pregària és un regal que el mateix Déu ens fa. És un do de l’Esperit, però cal que hi treballem.

Creixem i ens desenvolupem gràcies al tracte amb les persones que ens envolten. Escoltar i ser escoltats, estimar i ser estimats, acollir i ser acollits ens ajuda a viure en plenitud, a estar bé amb nosaltres mateixos i amb els altres. ¿Com no ens ha d'ajudar a ser més feliços saber-nos i sentir-nos acollits, escoltats, estimats per Déu, el nostre Creador, el qui ens ha cridat?

I més encara: aquest mateix Déu ens convida incansablement a establir amb Ell una relació de comunicació, de diàleg, d'amistat i d'amor. Ell ens parla per mitjà dels esdeveniments de cada dia, per mitjà de les persones que ens envolten i, especialment, per mitjà de la seva Paraula.

És veritat que moltes vegades tenim la sensació que ens falta molt per aprendre a tractar Déu però també és veritat que, si el busquem, ell tot seguit es deixa trobar; cal que posem el nostre esforç però ell es posa de seguida al nostre abast. Déu està en nosaltres, en el més íntim de la nostra persona. No l'hem de buscar a fora, a l'exterior, hem de mirar cap a dintre, "*en la cambra més retirada*". Déu és el primer interessat a parlar-nos, a dir: "Sóc aquí". Per tant, hem d'intentar ser conscients que ens trobem davant de la seva presència, de la seva mirada, perquè ell sempre ens acull i ens espera.

Hem de presentar-nos davant Déu tal com som, amb senzillesa i transparència, amb el nostre desig de créixer i també amb les nostres debilitats i les nostres febleses. Ell ens coneix millor que nosaltres mateixos, ens encoratja a seguir endavant i ens ofereix la seva ajuda.

Si ens posem a la seva presència amb tota sinceritat i transparència, per més febles que siguem, ell es farà notar. Ell vol ser el gran company de camí... Per tant, podem anar a Ell confiadament, podem abandonar-nos amb tota seguretat i confiança a les seves mans perquè ell és Amor i només vol el nostre bé i el nostre creixement.

En la pregària ens trobem o ens enfrontem amb una altra realitat: no és fàcil, hi ha un gran nombre de dificultats, d'entrebancs. La pregària no és un camí planer i és fàcil que moltes vegades hi entri el desànim, el cansament, la falta d'il·lusió... Cal tenir per companya de camí la fidelitat; és la fidelitat la que revela si l'amor és veritable i autèntic. Si estimem o volem estimar Déu amb un amor creixent, serem fidels, encara que ens costi, a la nostra trobada amb ell. I no hi serem només materialment presents, sinó que ens esforçarem per dedicar-li temps, amb tot el nostre afecte. Si ens costa, demanem-li sincerament que ens faci fidels.

En la pregària podem córrer el risc de servir-nos de Déu i és ben bé el contrari: és ell qui ens ha de trobar a nosaltres disponibles a fer el servei que ens demani, en nosaltres ha de trobar un instrument útil.

La persona humana té una altíssima dignitat i grandesa: Déu ens ha creat amb una capacitat per buscar-lo i tractar-lo. Aquesta ha de ser la nostra prioritat, la nostra tasca més essencial i fonamental.

- la Paraula

“Tal com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra i la fecunden, i la fan germinar fins que dóna llavor als sembradors i pa per a aliment, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Realitzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat.” (Is 55,10-11)

La Paraula és el mitjà que ha de sostenir i alimentar la pregària.

No dubtem de la veritat d'aquestes paraules del profeta Isaïes: la pluja amara la terra, la fecunda i fa possible que produeixi el seu fruit. La mateixa missió té la Paraula de Déu i, encara que aparentment sembli que moltes vegades no compleix la seva tasca, ell ens assegura que, ni que sigui de manera imperceptible, la Paraula ens va amarant i va deixant la seva empremta en nosaltres.

Avui, que es parla tant de comunicació i de mitjans de comunicació, no ens adonem que Déu és un gran comunicador, un gran amant del diàleg. Per mitjà de la seva Paraula, l'única paraula que sempre és nova, sempre canviant, sempre diferent, vol establir un diàleg amb nosaltres.

Quan a la Bíblia es parla dels ídols o d'altres déus, sempre se'ls retreu que *“tenen boca però no parlen”, “orelles que no hi senten”*. En canvi, el nostre Déu s'està dirigint a la persona humana constantment, fa servir un llenguatge entenedor i accessible a la nostra capacitat, i també ens fa capaços d'escoltar, d'acollir i de respondre. Ell mateix és el que té *boca que parla i orelles que hi senten*.

Amb la paraula entrem en la intimitat d'una altra persona i, alhora, permetem que l'altra envaeixi la nostra intimitat. El mateix passa amb la Paraula de Déu: és la comunicació de la seva intimitat, de la seva mateixa persona. Per mitjà de la seva Paraula, ell es dóna a nosaltres.

La seva Paraula és l'instrument privilegiat que ens sosté i ens recolza en els moments de la pregària. A través de la Paraula portem a terme una trobada amb Déu mateix. La Paraula, a més a més de ser escoltada, ens convida a fer camí i a viure d'acord amb el que Déu ens demana a cadascun de nosaltres.

La Paraula de Déu no enganya, no falla, és fidel, és vertadera, no defrauda mai, és eficaç, no torna mai enrere, compleix perfectament la missió per la qual ha estat enviada. És una Paraula que no imposa, que invita. I, alhora, és una Paraula vulnerable i dèbil si no en tenim cura i l'oblidem.

La Paraula ha de ser guardada i conservada com quelcom molt valuós. Ha de ser acollida amb tota la vida, no com algú que ve de pas sinó com a un membre de la família.

A més de conservar-la –podríem fer-ho com si tinguéssim a les nostres mans una peça de museu- hem de reflexionar-la, rumiar-la, donar-li voltes, assimilar-ne el seu contingut i actualitzar-la com si fos dirigida a mi, ara mateix.

Com a religiosos, tenim la Paraula en abundància –en la pregària comunitària, en la celebració dels Sagraments, en la reflexió personal- i correm el perill de caure en la monotonia i en la falta de novetat. Hem de situar-nos davant de la Paraula com davant d'un paisatge que és nou cada dia perquè Déu es vol comunicar amb cadascun de nosaltres “ara” i “aquí”.

Demaneu la llum necessària per captar i comprendre el missatge que ell ens vol adreçar i, a la vegada, deixem que la Paraula il·lumini la nostra persona, les nostres accions, la manera de tractar els altres, tota la nostra vida...Deixem que la Paraula ens interrogui, ens guiï, ens encoratgi... Deixem que la Paraula entri en nosaltres, que ressoni dintre nostre per tal que, en un moment determinat, germini i “exploti” en el nostre interior.

Si en nosaltres hi ha aquest esforç sincer i fidel, entendrem el que Déu ens està dient i ens hi podrem obrir de tot cor. La Paraula tractada ens el farà descobrir i conèixer cada vegada més.

És molt important i ens pot ajudar a seguir fent camí el fet de compartir la Paraula, amb els germans i germanes de la comunitat, amb els altres. Compartir-la ens ajuda a créixer ja que posem a l'abast dels altres la llum que Déu ens va donant i, alhora, ens enriqueix amb la llum que ens aporten les altres persones.

- el silenci

“Fes silenci i escolta, Israel!” (Dt 27,9)

La invitació a escoltar és repetitiva en l'Escltura: “Escolta, Israel”. Sempre som convidats a escoltar, a estar atents, a fer silenci per captar la veu de Déu, que se'ns està manifestant.

El silenci és un altre mitjà privilegiat per alimentar la centralitat de Déu, l'experiència de Déu. El silenci és condició per a l'escolta de la Paraula i per a la pregària.

La capacitat d'interioritat ens obre a Déu, present en cadascun de nosaltres. D'aquí la importància del silenci, exterior i, sobretot, l'interior, per poder sintonitzar amb ell. Avui, que el silenci es troba gairebé absent de les nostres vides i del nostre ambient i que, quan sembla que fruïm d'uns moments de silenci, sentim el trucar dels mòbils o el brogit, breu però insistent, dels missatges, cal més que mai conrear aquests espais de silenci autèntic.

Davant de Déu, hem de saber callar, hem de cedir-li la paraula; hem de fer callar totes les veus per escoltar l'única Veu. És d'aquesta manera que Déu ens farà tastar algun aspecte de la seva presència. Quan tot i tothom calla és el moment propici en el qual Déu pot fer sentir i ressonar la seva veu.

Sabem per experiència que fer silenci autèntic és molt difícil, però davant la veu de Déu hem de romandre en un silenci profund. Només hem d'escoltar la seva veu; la seva Paraula no ha de ser interrompuda per cap altra paraula ni per cap altra preocupació; hem de deixar de banda els nostres plans i els nostres projectes.

La Paraula ha de ser rebuda i acollida en el nostre silenci interior, l'espai on Déu ens interpel·la. No podem estar parlant sense parar i no donar a Déu l'oportunitat que ens dirigeixi la seva Paraula. Quan Déu vol parlar, ens toca fer silenci i emmudir.

Hem d'evitar, però, el perill de caure en el silenci pel silenci. Això ens limita, ens aïlla; pot ser una excusa per tancar-nos en nosaltres mateixos. El silenci sempre ha de ser per obrir-nos i romandre disponibles.

- els sagraments

“Aixeca't i menja, que el camí que has de fer és massa llarg per a tu. Elies es va alçar, va menjar i beure, i després, amb la força d'aquell aliment, caminà quaranta dies i quaranta nits.” (1Re 19,8)

Realment, el camí que veiem davant nostre, de vegades se'ns fa feixuc i costerut. Ens costa d'entrar en la nostre interioritat, ens cansem, ens distraiem, caiem en la rutina o en la monotonia, en el cansament... Ens fa falta la força i l'estímul per seguir buscant Déu i seguir-lo tractant. Ell mateix coneix la nostra feblesa.

Els sagraments són els mitjans privilegiats de l'acció de Déu en nosaltres. Com a religiosos i religioses, tenim del do de poder-los tenir en abundància. No és quelcom per buscar la nostra realització personal, sinó que el sagrament se situa sempre en l'Església, en la comunitat.

L'amor i la bondat que Déu ens té es fan visibles en els sagraments. Tota la relació amb Déu i amb els altres es transforma i s'enriqueix gràcies a l'ajuda dels sagraments.

Hem de recuperar el caràcter festiu dels sagraments i valorar que, en cadascun d'ells, és Déu mateix qui se'ns dona, ell és del do del sagrament; és Déu mateix qui ens invita a fer-ne experiència. Se'ns dona el Pare com a font de bondat i d'amor. Se'ns dona Jesucrist com el Ressuscitat que està sempre present enmig nostre. Se'ns dona l'Esperit Sant com el regal que ens fa Jesucrist, com a ajuda, guia, company de camí, defensor, protector, el que ens enforteix.

El sagrament és la mateix acció de Déu en nosaltres, no ens la imposa, ens l'ofereix com un do. Per tant, la nostra resposta ha de ser viscuda en la llibertat i també en el compromís. Cada vegada que rebem el sagrament renovem el nostre compromís i això afecta el més profund de la nostra existència.

La nostra vida demana cercar aliment i força en els sagraments; enforteix la nostra fe, l'alimenta i la fa créixer. Si no alimentem el cos, morim. Si no alimentem la nostra interioritat, no ho notarem tan de pressa, però ens anirem atrofiant en el nostre interior, de manera lenta però constant.

El sagrament del Baptisme ens ha fet fills i filles del Pare, ens ha fet reis, profetes i sacerdots. La nostra condició filial l'hem d'anar actualitzant dia a dia per tal de viure-hi en conseqüència.

La Reconciliació ens fa créixer, actualitza la nostra condició de fills i ens en fa més conscients; ens ajuda a estrènyer la nostra relació amb Déu i, per tant, a fer-ne el centre de la nostra vida; ens ajuda a comprometre'ns molt més amb el que som, amb Déu i amb els germans i germanes.

L'Eucaristia ens enforteix per anar fent nostres els sentiments i actituds de Jesucrist i ser la seva presència testimonial i valenta en el nostre ambient.

ACTITUDS

Hi ha tot un seguit d'actituds que són fonamentals per anar fent possible que Déu sigui de veritat el nostre centre i el més fonamental en la nostra vida.

- vetllar

“Passa com amb un home que se'n va a terres llunyanes. Deixa casa seva, després de donar facultats als seus servents i confiar a cada un la seva tasca; i al porter li mana que vetlli.” (Mc 13,34)

Vetllar, estar atent, expectant és una actitud pròpia del temps d'Advent però que som convidats a viure al llarg de tota la nostra vida. Ens trobem sempre en aquesta tensió d'espera al que Déu ens vulgui manifestar, en recerca i en camí constant, i d'una manera més especial els religiosos i religioses que, amb la nostra vida anunciem als altres que Déu és important, que hi ha un sentit transcendent de la vida, més enllà de tot el que veiem i sentim, que tot passa i que només Déu roman per sempre. A Ell dediquem la nostra vida. Tenim la missió de ser aquests “porters” a qui se'ns confia la tasca de vetllar.

Vetllar és estar atent i despert a l'hora en què sembla normal dormir, és romandre en la nit amb l'actitud que tindríem durant el dia; és ser llum quan tot està fosc, és estar sempre a punt.

Som convidats a tenir serenitat i pau però també a viure desperts, a estar atents a la vinguda personal de Déu que es va realitzant mentre vivim.

És important vetllar, vigilar, estar alerta per tal de poder captar Déu en el nostre dia a dia, en una mà que se'ns allarga, en el germà o germana que necessita de nosaltres, en les coses positives de la vida quotidiana, en tot allò que ens fa veure que realment Déu s'ha fet molt proper i que comparteix la nostra mateixa existència.

L'actitud de vetlla ens ajuda a no caure en la superficialitat, a viure a dintre. Cal que tinguem aquesta actitud de vetlla per captar la veu de Déu, la seva presència, la seva Paraula. De vegades, les preocupacions excessives ens dificulten estar en el nostre lloc i escoltar Déu com l'única veu que val la pena de ser escoltada.

Que no ens passi per alt tot el que és més important en la nostra vida: que no deixem passar aquells moments en què podem ajudar activament els altres, que no visquem despistats sense sentir el que el Senyor ens vol dir, que visquem atents a nosaltres mateixos per no deixar-nos acaparar pel soroll i el brogit que moltes vegades hi ha al nostre voltant i en el nostre mateix interior.

- escoltar

“Que pugui escoltar el vostre amor a punta de dia.” (Salm 142)

Escoltar l'amor, una expressió que sorprèn perquè l'amor no s'escolta, se sent, es percep, se sap, s'experimenta... però aquesta expressió ens desvetlla el vertader sentit del fet d'escoltar, de com Déu vol ser escoltat: amb tota la nostra persona, amb tot el nostre afecte, amb tota la nostra interioritat, amb totes les nostres capacitats, voluntat, enteniment, llibertat...

Si escoltem vertaderament, arribarem, fins i tot, a *escoltar l'amor*.

La nostra ha de ser una escolta atenta i vertadera, sense interferències. El rei Salomó demana a Déu *“un cor que sàpiga escoltar”*. El cor és la seu de la intel·ligència, dels afectes, dels desitjos, el lloc íntim on forgem les nostres decisions i les nostres opcions, el més profund de la nostra persona, de la nostra intimitat. Si escoltem amb el nostre cor, escoltarem amb tota la nostra persona, escoltarem Déu, escoltarem Aquell que ens estima, escoltarem l'Amor.

Escoltar porta en si una gran exigència: escoltar no és només sentir l'altre, és entendre'l i acceptar-lo. Escoltar ens obliga a sortir de nosaltres mateixos i donar-nos als altres. A més a més, l'escolta implica acollir i creure, posar confiança en la persona que ens parla. Escoltar suposa l'acceptació de qui ens parla i entrar en una relació de diàleg. Apliquem-ho al fet d'escoltar Déu i ens adonarem com l'escolta autèntica ens compromet i no ens deixa indiferents.

La nostra escolta ha de ser total, sense restriccions, escoltar tant el que ens agrada com el que no ens agrada. Tot el que Déu ens vol comunicar ha de ser escoltat.

Si no hi ha silenci, no hi ha escolta i, per tant, no hi ha resposta. Només quan estem en estat de vetlla i de silenci podem escoltar de veritat. Cal saber escoltar i deixar que sigui Déu el qui parli. Moltes vegades som nosaltres els qui parlem massa i ofeguem l'única Veu que ens cal escoltar.

El Pare, en l'escena de la Transfiguració de Jesús, ens anima a escoltar-lo. Quan no sabem per on hem de caminar, hem d'escoltar-lo; quan un pilot de veus ens envolten, hem d'escoltar l'única veu; quan estem despistats, desanimats, tristos... l'hem d'escoltar.

L'actitud d'escoltar ens projectarà a actuar, a viure. No podem dissociar l'escolta de la vida. No escoltem per guardar simplement o per arxivar sinó per projectar cap a la vida.

Escoltar Déu ens capacita també per escoltar els altres.

- deixar-se sorprendre

“El Senyor actua de manera sorprenent i ningú no pot preveure què farà.” (Sir 11,4)

Déu és un Déu sorprenent, en dos sentits: ell és nou cada dia, mai no es repeteix i, a la vegada, els seus camins són sorprenents.

El seu amor, la seva bondat, la seva tendresa... són nous cada dia, sempre diferents, sempre creatius. Hem de tenir la capacitat de saber-nos admirar pel que Déu obra en nosaltres i en els altres constantment. Ell mai no es repeteix.

Quan fem una mirada enrere en la nostra vida, segur que recordem experiències d'aquesta novetat de Déu i dels seus camins. Quantes vegades hem pensat que d'alguna cosa no ens en sortiríem i Déu ens ha sabut sorprendre donant una trajectòria nova i diferent a les coses, tant a nivell personal com a nivell comunitari.

Tal com diu sant Pau als romans: *“Que en són, d'insondables, els seus judicis, i d'impenetrables, els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui ha estat el seu conseller?” (Rm 11,33-34).*

Per part nostra, cal deixar-nos sorprendre per ell, deixar-nos meravellar per la seva acció creadora tot intentant no caure en la monotonia ni en la rutina.

Deixar-se sorprendre implica les actituds que ja he esmentat abans: actitud de vetlla i d'escolta; i, a més, moltes d'altres: obertura, senzillesa, disponibilitat, pobresa, confiança...

De tot allò que ve de Déu, no donem res per suposat; obrim-nos amb senzillesa a la seva acció, a ell mateix.

- cercar

“Aviat es fa conèixer al qui la desitja. Qui matina per trobar-la no s'haurà de cansar gaire; la trobarà asseguda a la seva porta (...), perquè la Saviesa ronda buscant els qui són dignes d'ella, se'ls apareix amablement pel camí, els surt al pas en cada pensament.” (Sv 6,13.16)

És veritat que Déu és el primer que ens cerca però nosaltres l'hem de buscar a ell. Buscar Déu és una de les tasques principals de la nostra vida.

Hem de viure sabent que la nostra seguretat plena és Déu i que, per tant, hem de cercar-lo incansablement. Ell mateix ha posat en nosaltres la capacitat de buscar-lo.

Quantes vegades no hem tingut l'experiència de buscar Déu i, de cop i volta, ell s'ha fet notar per una dècima de segon i això ens ha donat ales i coratge per seguir endavant en el nostre camí, en la nostra vida. Si el nostre esforç és veritablement sincer, Déu es farà conèixer de debò i ens omplirà de la seva llum, de la seva pau, de la seva joia...

- agraïment

“¿Com podria retornar al Senyor tot el bé que m’ha fet?” (Salm 115)

Tot el que som, tot el que tenim, tot el que Déu obra en nosaltres prové d’ell. Fins i tot els mitjans que tenim per cercar-lo, per escoltar-lo, per apropar-nos-hi. Per això, fent-nos nostres les paraules del salmista, ¿com li podem retornar? La resposta la trobem més endavant: *“Us oferiré una víctima d’acció de gràcies”*.

La resposta és el nostre agraïment, és reconèixer de veritat que res no és nostre, que tot és do, que tot és regal gratuït. Reconèixer-ho, valorar-ho així, no quedar-nos els nostres dons per a nosaltres és, en certa manera, “retornar” a Déu tot el bé que ens fa perquè ho posem a disposició dels altres, que són imatge seva.

Novament, això ens ajuda a seguir vivint la centralitat de Déu, la interioritat, el tornar i retornar a ell sempre, amb tot el que ell mateix ens ha donat.

- compromís

“Vosaltres sou la sal de la terra. (...) Vosaltres sou la llum del món.” (Mt 5,13.34)

Aquest text es dirigeix a “vosaltres”: els qui heu acceptat la meua invitació, els qui esteu determinats a viure el meu missatge, els qui em seguïu, els qui em coneixeu una mica, els qui em tracteu...

A més a més de l’agraïment, ha de brollar en nosaltres un compromís de viure seriosament la nostra vida; de no deixar-nos portar per la monotonia ni per la rutina; de fer créixer la il·lusió i l’entrega cada dia; de seguir caminant; d’anar alimentant aquesta centralitat de Déu que, a la vegada, enforteix la nostra vocació.

Jesús, en l’evangeli, ens convida a aquest compromís: la sal, que fa el seu servei amb discreció i amb proporció; la llum, que no es pot ni s’ha d’amagar, que comunica transparència i alegria; essent llum, som la transparència de Déu mateix. Nosaltres, que participem de la llum de Jesucrist, ens toca la missió de transmetre aquesta llum.

Tenim una doble tasca: estar amb ell, viure centrats en ell i, d'altra banda, viure la missió concreta a la qual hem estat cridats, la qual, sigui quina sigui, sempre serà anunci i testimoni de l'evangeli en algun dels seus aspectes.

Ens toca a nosaltres de fer descobrir la gran realitat de Déu a totes les altres persones que cerquen viure en plenitud sense adonar-se'n.

Vivint de veritat l'evangeli, som presència eficaç de Déu enmig del món. Amb la nostra vida estem dient que tot té raó de ser únicament en ell.

- els germans i les germanes

“Us demano que visqueu d’una manera digna de la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, procurant de conservar la unitat de l’Esperit amb els lligams de la pau.” (Ef 4,1-3)

Tot això no tindria sentit si només ens ho quedéssim per a nosaltres sols, si no tingués una projecció cap als altres. No podem tenir una espiritualitat “aïllada”, l’hem de concretar en una realitat, en la realitat en què vivim.

No vivim en solitud, ens trobem en una comunitat, i sabem per experiència que aquest camí no és fàcil. Tot el que hem anat dient ha de tenir una repercussió en la nostra vida de cada dia, en la nostra situació concreta, en la nostra comunitat concreta, en el tracte diari amb les germanes i el germans, amb les persones que ens envolten sigui quin sigui el nostre carisma i missió.

Déu estima cada persona d’una manera personal i única, amb la seva mesura infinita, per això cal que cadascun de nosaltres fem servir la seva “mesura” quan ens relacionem amb els germans i les germanes.

Som diferents els uns dels altres però també som únics i irrepetibles. Així, en la comunitat hem de tenir una mirada sobrenatural i no oblidar que Déu és el centre. La nostra relació real amb els germans i les germanes ha d’estar construïda sobre aquest fonament i, sempre i cada dia, no ens hem de cansar de perdonar, de dissimular, de comprendre, de renovar un cop i un altre la nostra paciència, la nostra acceptació... ja que, més que una missió, ens uneix una crida comuna a cercar Déu com a prioritat en la nostra vida.

Tenim una responsabilitat personal de donar una resposta a la crida rebuda i la comunitat ens obre camins per fer-ho i per ajudar-nos a créixer mútuament, tendint cap a un ideal, sabent que no l’acabarem d’aconseguir mai.

A més a més dels nostres germans i germanes, hem de tenir una mirada més àmplia i més universal. Tot el que fem, el que som, el que vivim, va molt més enllà del nostre àmbit i del nostre entorn.

Quan preguem, personalment o comunitàriament, no sóc “jo” tot sol qui ho faig. Ho fem en nom de tots els germans, dels que coneixen Déu i dels que no el coneixen, dels que

busquen sincerament i dels que passen d'ell, dels qui viuen en la joia i dels qui viuen en el dolor... en nom de tothom. La pregària, la nostra vida, ha de ser totalment altruista perquè abasta tothom.

ELS QUI ENS HAN PRECEDIT

Tenim l'estímul i el testimoni de totes aquelles persones que han viscut això abans que nosaltres.

- Jesucrist

“Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es troba a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells.”

(Lc 24,13-15)

Jesús “se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells” diu el text. Coneixem el context: dos deixebles van avançant desanimats, tristos i, a més a més, discutint entre ells. Jesús els surt a l'encontre i es posa al seu costat, no més endavant ni en un altre nivell, senzillament es posa a caminar amb ells.

¿No ens trobem amb aquesta situació en la nostra vida? Moltes vegades, enmig del desànim, de la por, de la desesperança, de la tristor, ¿no tenim la certesa que Jesús camina al nostre costat?

No tan sols camina, fa molt més que això: s'interessa, es preocupa, ens escolta, ens anima, ens encoratja, ens fa anar a la Paraula, ens invita a la interioritat, ens toca el més profund de nosaltres mateixos.

Moltes vegades, la foscor del túnel ens fa copsar la llum amb més brillantor.

Podem mirar Jesús com a model en la nostra vida de relació amb Déu; és el nostre model perfecte (“camí, veritat i vida”). No l'hem de copiar, l'hem de seguir amb la nostra manera de ser, amb la nostra personalitat.

- Maria

“Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava.” (Lc 2,19)

Maria és qui ha viscut amb profunditat totes les actituds que acabem de comentar i, per tant, és el nostre model en la nostra forma de relacionar-nos amb Déu.

Una noia immersa en un temps, en un poble, en una cultura i una religió on va saber respondre amb fidelitat al que Déu li proposava. Ella escoltava la Paraula de Déu a la sinagoga com tothom, però feia molt més encara: meditava, reflexionava, rumiava profundament la Paraula en el seu interior. Això la va portar a un autèntic creixement en la fe, la va preparar per respondre al projecte que Déu tenia sobre ella.

Era una noia enamorada de Déu, oberta a ell i disposada a tot el que el Senyor li pogués indicar. En ella sempre hi va haver una total disponibilitat. Maria va donar un *sí* radical al pla de Déu, i no el va pronunciar només en un moment concret de la seva vida sinó que el va mantenir des de l'Anunciació fins al Calvari.

Déu es va servir d'ella, de la seva obertura i disponibilitat per entrar en el nostre món. La Paraula feta carn en el si de Maria va començar la seva carrera històrica i ella no hi posà cap entrebanc, hi va col·laborar, en absoluta disponibilitat a la iniciativa de Déu.

Amb el seu *sí*, malgrat els dubtes, les pors, les incerteses, els interrogants, va obrir-se amb docilitat i generositat al que Déu li proposava i va ser l'instrument escollit per ell per portar al món el do més preuat: el seu propi Fill.

Maria, amb el seu *sí* ininterromput, ens pot ensenyar a viure amb fidelitat, a respondre amb generositat i obertura al projecte que Déu té sobre cadascun de nosaltres. D'ella podem aprendre la seva forma d'escoltar la Paraula, la seva manera d'estimar i de tractar els altres. Ella és el model perfecte de la nostra fidelitat, de la nostra actitud de vetlla, d'obertura, de compromís... el model perfecte del nostre caminar vers Déu.

- **els nostres fundadors – fundadores**
- **els qui ens han precedit**

“Feu memòria dels qui us van guiar, que us van anunciar la paraula de Déu; considereu el resultat de la seva vida i imiteu la seva fe.” (He 13,7-8)

Els nostres fundadors i fundadores van estar dotats d'un carisma concret, que van intentar viure amb totes les seves forces i van transmetre als qui es van sentir atrets pel seguiment de Jesucrist i del seu evangeli segons l'estil i la manera que ells van iniciar. En la base de la seva opció és indubtable que hi ha aquesta elecció de Déu com a únic, com a centre i com a motor de les seves vides.

Mirar-los a ells, a elles, no es pot convertir en un absolut però sí en una referència per a nosaltres, per a la nostra vida i opció.

El testimoni dels germans i de les germanes que ens han anat –i ens van- al davant també és un estímul que ens impulsa a seguir endavant malgrat desànim, pors, foscors... alhora que també nosaltres ens podem convertir en estímul per a aquells o aquelles que algun dia ens seguiran.

PER ACABAR

Hi ha moltes altres actituds que ens ajuden a centrar la nostra vida en Déu, a alimentar la nostra interioritat: la disponibilitat, la generositat, l'obertura, l'alegria, la confiança...

Però sempre hi ha el desig i la crida que esmentàvem al principi de tornar i retornar a Jesús, sigui on sigui on ens trobem, i sigui quina sigui la situació que en aquest moment estem vivint. Ja que, malgrat tot, si tenim el desig i l'anhel de tornar és perquè ell, ja molt abans, ens està esperant.

Assemblea URC
Barcelona, 16 de març de 2016